

225. ՀՅՈՒՐԸ

Մին մարթ քլիննւմ ա մին մարթի տան զոնաղ ինգյնւմ, էտ տնատներըտ շա՛տ ժուլիկ մարթ ա իննւմ: Միշտ պիրնւմ ա տիննւմ էտ զոնաղնտ ըռաշին խեղեփ, ալսինքն ճուղուպորի մաքրած մեղը, մեկ էլ ուրեմն դոշաբ, մեկ էլ քոննշոնթ: Եթե էտ զոնաղըտ տրան ուտելու ձեւը իմանա՛, էն ա տրան հետե վեխճար ա մորթելու, եթե օտելը իմանալեղ, լիհն պանիր-հացալ յուլա յա քլիննւլու: Հոնց ա պըտահում, էտ զոնաղտ դալլա յա կտրում, գոնդոնւմ շի, թն ինչպես օտի: էտ դաննւմըտ տընըտիրուլը շիւան կանշում են:

էտ զոնաղըտ էլ պատառ ժուլիկ մարթ ա իննւմ, կանշում ա տընըտիրուլ խուխեն, թա.—Բալա, բալա, եթ մըն ծընգնիս նստի: Խոխան վեր ծընգնին նստում ա, ասում ա.—Բալա, կե՛ր: Խոխան էտ ճուղուպորեն խեղեփը յոր ա օնում, տանում կոխում դուշաբին մեղը, տանում կոխում քոննշոնթին մեղը:

Վեր օտում ա, թն.—Բալա, տու քլինն խաղ ըրա, ես կլըլիխնմ ինգյնւլ քե կործ շօնես, անց կաց ըռադ իլ ըստեղան:

